

**Narataija de priesteres:
De Zeven Relieken van Gaia**

N.L.P. Brok

© Copyright 2012, Shaker Media en N.L.P. Brok

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN: 978-90-489-0090-9

NUR: 280,333,334

Eerste druk: oktober 2012

Genre: Sciencefiction-fantasy

Omslagontwerp: Nick Brok en Marc Ghysels

Foto Auteur: Ronald Janse Fotografie, Zoetermeer

Uitgegeven door:

Shaker Media

St. Maartenslaan 26

6221 AX Maastricht

Tel. 043-3500424

Fax. 043-3255090

info@shaker-media.nl

<http://www.shaker-media.nl>

Voorwoord

Dit is mijn derde jeugdboek.

In de periode dat ik druk in de weer was met het schrijven van de eerste versie van Narataija de priesteres is de schrijver W.J. Maryson (Wim Stolk) in maart 2011 geheel onverwacht overleden. Hij was altijd druk om andere schrijvers te helpen. Zo heeft hij ook mij geholpen met belangrijke tips om nog beter te kunnen schrijven.

Hij was kritisch maar probeerde je met behulp van sprekende voorbeelden vooruit te helpen. Omdat hij ook mij een heel eind op weg heeft geholpen draag ik dit boek aan hem op.

Dankjewel Wim, voor je tips.

slian anbonaia mi mani di scriaba!

(Rust zacht mijn meester der schrijfkunst)

De opmerkingen die ik bij mijn vorige twee boeken heb gehad zijn in dit boek meegenomen.

Nick Brok

I

Toevallige ontmoeting?

Aan de andere kant van de melkweg vloog het immense ruimteschip de *Maratowa* naar een ster die binnen enkele dagen zou uitgroeien tot een rode reus. Het was voor het eerst in duizend jaar dat zo'n speciaal fenomeen van dichtbij kon worden bekeken. Het schip was voor wetenschappelijke doeleinden uitgerust met vele laboratoria en luxueuze cabines. Enkele dagen geleden waren de meer dan tweehonderd bemanningsleden vanaf hun thuisplaneet Mendara vertrokken. Geluidloos suisde het schip op zijn doel af. Al geruime tijd waren er geruchten over een agressieve beschaving die uit een verre uithoek van het heelal kwam en het op de Mendaranen gemunt zou hebben. Desondanks was de sfeer aan boord van de *Maratowa* heel ontspannen.

Voor het eerst mocht Narataija, de dochter van Kapitein Kowama, met het schip mee. Haar moeder Naijika was ook aan boord in haar functie als bemiddelaar en psychologe. Door de vele bijzondere verhalen die haar ouders haar telkens bij terugkomst vertelden, werd de nieuwsgierigheid van Narataija steeds opnieuw gewekt. Iedere keer wanneer haar ouders weer met de *Maratowa* weg moesten, vroeg ze of ze mee mocht, maar steeds kreeg ze dan te horen dat dat niet kon. Een reis door de ruimte vonden haar ouders veel te gevaarlijk voor haar. Dit keer maakten haar ouders een uitzondering. Narataija had net haar studie succesvol afgesloten en was nu een volledig ingewijd priesteres. Kowama en Naijika wisten dat hun dochter dolgraag mee wilde en vonden het een prima geschenk om haar nu dan eindelijk eens op het schip mee te nemen. Narataija was immers geen kind meer, maar een prachtige jonge vrouw. Amara en Kani, de ouders van Narataija's beste vriendin Manara werkten ook op de *Maratowa*. Zij vonden het geen probleem als hun dochter mee zou willen, maar Manara durfde zelf niet.

Door de vele verhalen was Narataija erg benieuwd hoe het er op zo'n schip aan toe zou gaan. Zij wist dat het schip van haar vader het modernste van de Mendaraanse vloot was. Toen ze het schip betrad, keek ze haar ogen uit. Als dochter van de kapitein genoot ze van de privileges van haar vader en had dus overal toegang. Het personeel aan boord vond het leuk de inmiddels volwassen geworden dochter van de kapitein eindelijk eens in levende lijve te ontmoeten na al de verhalen die zij tijdens eerdere vluchten over haar hadden gehoord.

Na een paar uur hoorde Narataija door de intercom de stem van haar vader met de mededeling dat het schip bijna bij de ster was aangekomen. Ze rende naar de dichtstbijzijnde lift en ging naar de brug. Daar zag ze de ster op het scherm. Vlak voor het moment dat ze hun bestemming hadden bereikt werd het schip plotseling door een vreemd voorwerp geraakt. De boordcomputer gaf groot alarm. De bemanning was goed op zijn taak voorbereid; iedereen stond direct op zijn post. Narataija stond naast haar vader en probeerde niet in de weg te lopen. Plotseling verscheen onder haar voeten een doorgang waar ze door verdween. Zodra het haar opgeslokt had, sloot het gat onmiddellijk weer. De kapitein keek geschrokken naar zijn vrouw en gaf het bevel het schip ogenblikkelijk te stoppen. Kort erna verscheen er voor het schip een lichtflits. Er was geen enkel spoor meer van de stervende ster te vinden. De detectoren namen geen enkel stuk materie meer waar. Waar was de ster gebleven? Wanneer een ster explodeerde was er meestal een grote stroom van materie. De wetenschappers aan boord begonnen koortsachtig te zoeken naar het ontstaan van de lichtflits en het gat waardoor de priesteres was verdwenen.

Op hetzelfde moment voer een jonge elektrotechnicus in een kano door het oerwoud in het Amazonegebied. Hij had besloten in de voetsporen van zijn ouders te treden, een beroemd archeologen echtpaar. Toen hij zestien jaar oud was, waren zijn ouders in ditzelfde gebied op onverklaarbare wijze om het leven gekomen. Hij had het merkwaardige gevoel dat zij op iets bijzonders waren gestoten.

Hij keek op zijn GPS en controleerde de coördinaten. Toen deze overeenkwamen met die die hij had opgeschreven, voer hij naar de waterkant en trok zijn kano op de oever. Johan wist dat de tempel die zijn ouders hadden ontdekt in de buurt moest zijn. Vlak voordat zij verdwenen, hadden ze hem nog gebeld en de coördinaten doorgegeven, die hij sindsdien als een ware schat koesterde. Voorzichtig liep hij het woud in en verkende de omgeving. Zich een weg door de vele struiken banend hoorde hij opeens een vreemd geritsel vanuit de bosjes komen. Direct voelde hij zijn hart in zijn hals kloppen. Hij wist dat hij op zijn hoede moest zijn, want er was hem verteld dat zijn ouders destijds ook zo waren overrompeld. Toen hij met zijn handen voorzichtig een struik opzij trok, zag hij tot zijn grote verbazing een meisje liggen. Ze had lang, zwart haar en had een roodbruine huidskleur. Aan de contouren van haar lichaam kon hij zien dat ze geen kind meer was. Hij schatte haar leeftijd gelijk aan die van hemzelf: begin twintig.

Hij hurkte naast het meisje neer en legde voorzichtig zijn wijsvinger op een ader in haar hals. Hij voelde een zwakke hartslag. “Gelukkig, ze leeft nog,” dacht hij en zuchtte opgelucht. Ze leek de aanraking op te merken en met een lichte schok kwam ze bij. Ze sperde haar felgroene ogen wijd open, zat opeens rechtop en mompelde iets in een onverstaanbare taal. Johan probeerde haar gerust te stellen en hield haar beide schouders vast om ervoor te zorgen dat ze nog even bleef zitten. Om te voelen of ze geen koorts had, legde hij voorzichtig zijn rechterhand op haar voorhoofd, maar ze voelde normaal aan. Plotseling hoorde hij een vreemde stem in zijn hoofd en hij begreep wat zij zojuist had gemompeld: “Wat wil je van me en waar ben ik?” Zonder het zelf in de gaten te hebben, sprak hij haar in dezelfde vreemde taal aan. “Je bent in het Amazonegebied, vlakbij een zeer oude tempel.” Het meisje leek ergens van te schrikken en keek hem verbaasd recht in de ogen. Toen ze opnieuw overeind wilde komen hield Johan haar weer tegen. “Blijf rustig even zitten, je ziet er erg uitgeput uit.” Hij stelde zich aan haar voor, schonk uit zijn veldfles wat water in een beker en bood haar die aan. Ze pakte het water gretig aan en

dronk de beker in één keer leeg.

“Dank je, dit had ik net nodig. Ik had echt grote dorst.” Ze ging iets verzitten en zei: “Mijn naam is Narataija. Ik weet niet zo goed hoe ik hier terecht ben gekomen. Ik kan me herinneren dat ik daarstraks nog naast mijn vader en moeder op de brug van ons schip stond. Toen we geraakt werden door een onbekend object, dat zomaar uit het niets leek te komen, opende zich onder mij een doorgang. Plotseling stond ik bij een met planten overwoekerde bouwwerk. Toen ik wat planten opzij schoof zag ik dat het een tempel moest zijn. Ik herkende enkele figuren die in de stenen waren gebeiteld. Ik ben direct op weg gegaan om de omgeving te verkennen en ben blijkbaar hier bewusteloos geraakt.”

Johan was blij te horen over de tempel. Zijn ouders werden destijds niet geloofd toen zij hun ontdekking bekend maakten. “Die tempel, daar ben ik juist naar op zoek. Kun je me laten zien waar die is?” De jonge vrouw legde haar rechterhand op het hoofd van Johan. Ze gebruikte het vermogen van haar volk om gedachten te lezen om te zien of ze hem kon vertrouwen. Uit wat ze van hem te weten kwam, kon ze opmaken dat hij betrouwbaar was. Langzaam stond ze op, schudde haar hoofd en liep voor Johan uit. Ze keek om en gebaarde dat hij mee moest komen. Na een korte wandeling stonden ze voor een met planten overgroeid bouwwerk. Aan de contouren zag hij dat het groot genoeg was om een tempel te zijn. Narataija hief haar rechterhand op. De kristallen in haar armband begonnen te gloeien en de begroeiing week uiteen. Er verscheen een ingang met twee grote deuren. Verbaasd vroeg Johan hoe ze dat deed. “Ik ben een maga,” antwoordde ze. “Dit is mijn maga-armband en deze kristallen staan met mij in verbinding. Ik kan daarmee materie beheersen. Primitieve volkeren zouden dit magie noemen.”

Hij keek haar geïnteresseerd aan en kreeg een vreemd gevoel in zijn buik. Hij vond het merkwaardig dat hij begreep waar zij het over had. Materiebeheersing met behulp van een paar kristallen moest iets met een zeer hoog ontwikkelde technologie te maken

hebben. Hij wist dat tovenarij niet bestond en dat het meestal op illusies gebaseerd was. Maar dat de struiken weken voor haar kristallen was duidelijk geen illusie te noemen. De schoonheid van het meisje betoverde hem ook een beetje. Bij elke blik die hij op haar wierp klopte zijn hart telkens sneller. Op de een of andere wijze straalde ze iets vertrouwds uit.

Samen trokken ze aan de grote deuren die vervolgens onder luid gekraak open gingen. De ruimte erachter was pikdonker. Op de vloer was een lichtgroene gloed te zien. Toen Johan naast de deur keek zag hij aan de linkerzijde een cirkelvorm die ook zacht gloeide. Nadat hij die met zijn hand aanraakte werd de ruimte fel verlicht. Ze liepen een grote, marmeren zaal in en Narataija deed de deuren achter hen dicht. De zaal zag er opmerkelijk schoon uit, alsof er net was schoongemaakt. Op de wanden zagen ze muurschilderingen van mensen die gebroederlijk naast vreemde wezens stonden. Narataija keek verbaasd rond. “Deze zaal met de wandschilderingen lijkt erg veel op de zalen die ik van de oude tempels op onze planeet ken.” Johan keek haar vragend aan. “Onze planeet? Hoezo? Dit is toch onze planeet?” Ze snapte direct dat Johan haar verkeerd begreep, en ze vertelde hem dat zij op een planeet woonde waar twee zonnen aan de hemel stonden. “Mijn verre voorouders komen van een planeet die door hen Gaia werd genoemd. De derde planeet met één maan en één zon.”

Johan dacht even na. Hij herinnerde zich de vele gesprekken die hij vroeger met zijn ouders had gehad over een mogelijk hoog ontwikkelde indianenstam in het Amazonegebied. Hij was ervan uitgegaan dat zij met een gewoon schip op de rivier had gevaren en schipbreuk had geleden. Nu begreep hij dat het meisje samen met haar ouders in een ruimteschip reisde.

Zijn ouders hadden gelijk gehad, begreep hij nu. Hij was trots iemand te ontmoeten die van een veel verder ontwikkelde beschaving kwam dan die van de mensen op Aarde. De legenden dat zij over toverkracht beschikten, bleken niet uit de lucht te zijn gegrepen. Zelfverzekerd zei hij: “Je bent nu op Aarde, ook wel Gaia genoemd. Onze planeet is de derde planeet in een baan om

een enkele zon. Om de Aarde draait één maan.” Hij keek haar aan. “Zo te zien is deze tempel door je verre voorouders gebouwd. Volgens mij berust onze ontmoeting niet op louter toeval. Ik heb het vermoeden dat er een bijzondere band tussen die tempel en ons bestaat...” Johan dacht aan zijn ouders en het verdriet van hun plotselinge verdwijning kwam naar boven. Hij moest veel moeite doen om zijn tranen te verbergen. De priesteres zag zijn verdriet, maar was vooral verbaasd dat hij zoveel over haar volk wist. Ze raakte even zijn voorhoofd aan en uit zijn herinneringen maakte ze op dat zijn beschaving er een was die op het punt stond de ruimte te gaan verkennen.

Johan vermande zich. Hij bekeek toen de muurschilderingen en vroeg aan haar wat het voor wezens waren die de afgebeelde mensen vergezelden. “Die wezens komen in onze oude verhalen voor,” zei ze. “Maar ik weet niet hoe ze genoemd worden. We weten dat zij geen kwaad deden, maar niet waarom ze plotseling zijn verdwenen.” Toen ze zich omdraaiden, stonden ze voor een groot raam met een glazen deur. Door het raam zagen ze verschillende tafels staan waarop potten met planten stonden. Ook deze ruimte zag er goed onderhouden uit. Een eindje verderop vonden ze nog een glazen deur. Achter die deur zagen ze een modern ingerichte keuken en badkamer. Johan dacht dat er nog iemand in de tempel aanwezig moest zijn, want wie zorgde er anders voor dat de tempel er zo schoon en goed onderhouden bij lag? Narataija vertelde hem dat de tempel over een robot zou kunnen beschikken die geprogrammeerd was voor het onderhoud. Zo'n robot kon eeuwig zijn werk doen en ervoor zorgen dat de tempel direct weer in gebruik kon worden genomen wanneer het volk weer terugkwam.

Narataija deed de deur naar de tuin open. Bij het zien van een voor haar bekende plant rende ze er naartoe en riep opgelucht: “Gelukkig! Mentakruid! Nu kan ik mijzelf weer mentaal opladen en kan ik mijn magakrachten blijven gebruiken!” Ze plukte een blad en stak het in haar mond. Johan schrok. “Wat doe je nu? Misschien is die plant giftig!” Het meisje schudde haar hoofd en legde hem uit wat het voor een plant was en waarom ze ervan at.

Johan dacht: “Zij noemt zichzelf een maga en ze heeft een kruid nodig om er energie uit te halen? Het lijkt wel alsof ik in een fantasieverhaal ben beland!” Plotseling zag hij allerlei beelden in zijn geest opdoemen. Het meisje had een telepathische verbinding met hem opgebouwd om hem vertrouwd te maken met haar wereld. Als een snel draaiende film zag hij van alles over maga's en hoe haar volk op hun planeet leefde.

“Johan, ik hoop dat het nu wat duidelijker voor je is. Ik weet dat je in staat bent om onze technologie te begrijpen. Dat je openstaat voor het onbekende is een goede eigenschap. Je zult snel gewend raken aan die dingen die voor ons heel normaal zijn, maar voor jullie niet!” Ze trok hem naar de andere kant van de plantenkas en deed een deur open. De ruimte stond vol met gevulde rekken en zag er uit als een uitgebreide bibliotheek. Ook deze ruimte lag er goed onderhouden bij. Johan keek om zich heen, liep op het eerste het beste rek af en pakte er een doosje uit. In het doosje zat een goudkleurig schijfje. Hij dacht: “Toch wel frappant. Kennelijk kende dit volk toen al de technologie van optische opslag, iets wat wij pas sinds een kwart eeuw kennen. Nu nog een apparaat vinden waarmee we de inhoud van deze schijfjes kunnen lezen.” Narataija las zijn gedachten, liep naar de andere kant van de ruimte en opende een kast waarin bijzondere apparaten lagen. “Hiermee kan je de schijfjes bekijken,” zei ze en gaf er een aan Johan. Hij ontdekte een sleuf en stak het schijfje daarin. Even later lichtte een kristal op en verscheen er een holografische afbeelding. Hij vond het merkwaardig dat hij het menu kon lezen, maar Narataija vertelde hem dat ze hem bij de telepathische overdracht ook het schrift van haar taal geleerd had.

Met het apparaat en enkele doosjes in de hand liepen ze terug naar de grote zaal en gingen op de grond zitten. Johan zette het apparaat voor zich neer en verdiepte zich in het interessante boek. Hierin las hij over het volk dat lang geleden op deze plek geleefd had. Zij hadden aan de andere kant van de melkweg een binair zonnestelsel ontdekt waar een planeet om de twee zonnen draaide en waarop leven zoals op Aarde mogelijk was. Hun

gebied werd door een naderende meteoriet bedreigd en ze moesten daarom de Aarde verlaten. Narataija pakte een ander boek en gaf het aan Johan. Daarin las hij over maga's die materie konden beheersen en over de kruiden die zij daarbij moesten gebruiken. De tijd ging zo snel voorbij dat hij zijn maag hoorde knorren. Hij pakte een paar boterhammen uit zijn rugzak die hij met Narataija deelde. Het meisje gebruikte de gelegenheid om meer over haarzelf te vertellen. “Ik ben pas afgestudeerd en vlak voor het vertrek met de *Maratowa* ben ik officieel tot priesteres benoemd. Enkele maanden eerder was de oude dorpspriesteres overleden en daarom werd aan mij de tempel uit mijn dorp toegewezen.”

Op zijn beurt vertelde hij haar zover zijn achtergrond. “Toen ik zestien jaar was, zijn mijn ouders hier op mysterieuze wijze om het leven gekomen. De officiële lezing van de autoriteiten was dat ze door een terroristische bende zijn overvallen en gedood. Telkens als ik er weer aan denk heb ik daar heel andere ideeën en gevoelens over. Je moet weten, mijn ouders werden niet altijd serieus genomen, maar in hun vakgebied werden ze geroemd om de vele bijzondere ontdekkingen die ze deden. Dat bezorgde hen naast vrienden ook vijanden. Het Amazonegebied was hun specialiteit.” Johan snoot zijn neus; hij voelde zijn verdriet weer naar boven komen. Het meisje knikte bevestigend en vertelde hem dat ze dat al wist. “Ik heb dat al uit je eerdere gedachten opgemaakt.” Ze wilde hem troosten en omarmde hem. Johan merkte het niet. “Ik weet dat je niet helemaal alleen bent,” zei ze met zachte stem. “Je hebt een goede vriend en diens vader helpt jou vooruit.”

“Dat klopt. Ik kan goed op Jos bouwen. Ik ken hem al van de tijd dat ik een peuter was en we zijn nu zelfs burens. Hij is de zoon van een antropoloog die vaak met mijn ouders samenwerkte en beiden zijn goede vrienden van me. Maar mijn vader en moeder mis ik nog steeds. Wat ik het ergste vind, is dat hun stoffelijk overschot nooit is gevonden.”

De jonge priesteres was onder de indruk hoe Johan met dit intense verlies omging. “Dat je zo jong je ouders al moest

verliezen spijt me erg,” zei ze op zachte toon en keek hem diep in de ogen. Daarna gaf ze hem een zoen op de wang. Johan keek haar geschrokken aan, maar gaf haar toen een voorzichtige omhelzing. Hij moest moeite doen om niet in tranen uit te barsten. Narataija deed alsof ze zijn emoties niet opmerkte. “Ik denk dat onze ontmoeting inderdaad een bijzondere betekenis heeft. Alles voelt zo vreemd maar tegelijk ook vertrouwd aan. Heel merkwaardig.” Ze knipperde even met haar ogen, schoof dichterbij en legde haar arm op de schouder van Johan. Op troostende toon zei ze: “Wat erg dat je je ouders zo op deze verschrikkelijke manier moest kwijtraken. Ik heb mijn beide ouders gelukkig nog.” Ze dacht plotseling aan haar eigen ouders en haalde diep adem. “Ik hoop dat ik snel met hen in contact kan komen. Zij zullen zeker erg ongerust zijn.”

Johan zag dat ze een zilverkleurige speld op haar borst droeg, die hem direct deed denken aan het communicatiemiddel uit een bekende sciencefictionserie. “Is dat een soort communicator?” vroeg hij wijzend naar de speld. Ze keek hem verbaasd aan. “Ja, maar ik denk niet dat die zal werken. Ik zal ver buiten het bereik zijn. Trouwens, toen ik hier net was terechtgekomen heb ik al verschillende malen geroepen. Helaas kwam er geen antwoord.”

II

Nadere kennismaking

Johan zat nog steeds naast Narataija in de tempel en zag dat zij hem wat al te hoopvol aankeek. Hij vermoedde dat zij zijn gedachten volledig had gelezen en dacht dat zij die niet goed had begrepen. “Die beelden die je bij mij hebt gezien over het vliegen door de ruimte zijn allemaal fantasieverhalen,” legde hij uit. “Wij kunnen alleen met behulp van een soort vuurpijl korte afstanden afleggen. Om onze planeet draait wel een ruimtestation, maar vliegen zoals jullie dat doen, dat kunnen we nog niet.” Ze knikte en vertelde hem dat ze dat al had begrepen. Er verscheen een brede glimlach op haar gezicht. “Wij kennen ook toneelstukken die niet echt gebeurd zijn!” zei ze.

Johan keek weer naar haar speld. “Op welke frequentie werkt die communicator eigenlijk?” Ze haalde haar schouders op. Ze begreep niet dat Johan niet in de gaten had dat haar communicator helemaal niet met radiogolven werkte. “Radiogolven gaan alleen maar met de snelheid van het licht,” zei ze. “Dat maakt directe communicatie door de grote afstanden in de ruimte onmogelijk. Daarom maken wij gebruik van de techniek van atomaire resonantie. Daarmee is het mogelijk om ook op grote afstanden te communiceren. Alleen heeft deze communicator maar een beperkt bereik.” Johan dacht diep na en begreep na enige tijd de werking van het apparaat. Hij had van zijn vriend Jos er hier ooit iets over horen vertellen. “Je hebt dus een soort versterker nodig om verder te kunnen komen?” De priesteres was verbaasd dat Johan hun technologie zo snel begreep. Uit zijn gedachten maakte ze op dat hij zeer goed bekend was met de theorie die achter deze technologie stak. “Als de ring om deze planeet nog steeds geactiveerd zou zijn, dan zou het wel mogelijk zijn om de afstand tot ons zonnestelsel te overbruggen. Die ring werkt in dat geval als de door jou genoemde versterker.”

Johan was verbijsterd. Een ring om de Aarde? Nog voor hij haar verder kon vragen, verklaarde zij hem hoe het in elkaar zat. “Zo'n ring versterkt onze magakrachten en zorgt ervoor dat we met behulp van onze communicatoren andere planeten kunnen bereiken. De ring is maar een paar moleculen dik en kan dus niet opgemerkt worden.”

“Dan moeten we zo snel mogelijk die ring activeren. Weet jij hoe we dat het beste kunnen aanpakken?”

“In deze tempel moet daar zeker iets over te vinden zijn. Volgens mij bevindt zich hier de complete oude bibliotheek van mijn verre voorouders. Ik weet dat als de ring een lange tijd niet wordt gebruikt, die in een diepe slaapmodus gaat. Volgens mij moet je het dan met een speciale code of zo activeren.”

Johan voelde plotseling iets in zijn broekzak trillen. Het was zijn satelliettelefoon. Hij pakte het uit zijn zak en beantwoordde de oproep. “Goedenavond, mister Wouters, de politiepost hier. We hebben op de afgesproken tijd geen bericht van u gekregen en waren bevreesd dat u iets was overkomen.” Geschrokken keek hij op zijn horloge en zag dat het inmiddels avond was geworden. “Sorry, helemaal vergeten. Ik heb de tempel gevonden en ben door het bestuderen van de grote hoeveelheid aan documentatie die ik daar aantrof de tijd helemaal vergeten.”

“Gelukkig is er niets gebeurd. Wilt u in het vervolg wel op de afgesproken tijden iets van u laten weten? Het is vooral voor uw eigen veiligheid van belang om regelmatig iets van u te laten horen. Anders moeten we uw vergunning intrekken en kunt u met het eerste de beste vliegtuig terug naar Nederland!” Johan zweeg over het meisje dat hij ontmoet had. Hij wilde het risico niet nemen dat ze weggehaald zou worden en als een laboratoriumrat zou worden onderzocht. Hij verontschuldigde zich en beloofde de politieagent dat hij zich voortaan aan de afspraak zou houden.

Narataija keek naar het apparaat dat Johan weer wegstak. “Wat is dat?” vroeg ze. Hij liet haar het apparaat zien. “Dit is net zoiets als jouw communicator, maar dan primitiever. We noemen het een telefoon. Ik had me een paar uur geleden al moeten melden.

Ik mag hier door het oerwoud trekken op voorwaarde dat ik een paar keer per dag contact met de politie opneem. Ik heb ze niets over jou verteld. Ze zouden dan direct hierheen komen en je meenemen om je te onderwerpen aan allerlei onderzoeken. Dat wil ik niet.” Ze was blij dat hij haar in bescherming nam, maar keek hem met een zekere blik aan. “Johan, maak je om mij maar geen zorgen. Ik ben een maga en kan doorgangen openen. Ik kan op die wijze zo uit hun handen ontglippen.” Ze wees met haar rechterhand naar voren en hij zag plotseling een opening ontstaan. Aan de andere zijde zag hij zijn eigen woonkamer in zijn huis in Nederland. Verbaasd keek hij haar aan en vroeg hoe zij een doorgang naar zijn huis kon openen. Hij had net gelezen dat maga's alleen doorgangen konden openen naar de voor hen bekende plaatsen. “Uit jouw gedachten las ik de exacte locatie van je huis. Daarom kon ik daar een doorgang naar toe openen.” Zij zag hem aarzelen en vervolgde met een vriendelijke glimlach. “Loop er maar door, je hoeft niet bang te zijn. Ik kom wel achter je aan.”

Ineens stond hij in zijn vertrouwde huiskamer zoals hij die voor zijn vertrek had achtergelaten. Het was er kil omdat de verwarming op een lage stand stond. Door het raam zag hij dat het buiten sneeuwde. Kort daarop verscheen Narataija door de opening, die zich direct achter haar sloot. “Het is koud hier,” zei ze, rillend van de kou. Johan zette de thermostaat wat hoger, liep naar zijn computer en zette het beeldscherm aan. Hij opende zijn e-mailprogramma en zag dat er niets bijzonders was binnengekomen. “Dit is erg handig. Nu kan ik dagelijks even naar huis om te douchen en naar het toilet te gaan!”

Plotseling ging de telefoon. Johan nam op en hoorde dat het zijn buurman en beste vriend Jos was. “Ik zag opeens het licht in je woonkamer aan gaan en vond dat merkwaardig. Inbrekers doen zoiets gewoonlijk niet. Daarom besloot ik voor de zekerheid eerst even te bellen alvorens de politie te alarmeren. Maar ik had niet verwacht dat je ook echt op zou nemen! Ik dacht dat je in Brazilië was! Hoe kom je zo plotseling hier?”

“Jos, ik heb de tempel gevonden waar mijn ouders hun leven voor

hebben moeten geven. Ik kan je vertellen dat ik op iets zeer bijzonders ben gestuit! Kom maar even langs.” Even later stond Jos aan de voordeur. Hij belde eerst een keer aan voordat hij zich met zijn sleutel zelf binnenliet. In de woonkamer trof hij zijn vriend en diens metgezel aan. Johan wees naar het meisje. “Dit is Narataija. Zij is een verre nazaat van het volk dat die tempel heeft gebouwd. Dankzij haar heb ik de tempel van binnen kunnen bewonderen. Zij beschikt over een zeer ingenieus apparaat waarmee ze materie kan beheersen! Wat nog veel leuker is: ze kan doorgangen naar bekende plaatsen openen.” Jos keek hem met een blik van ongeloof aan, maar toen hoorde hij een vreemde stem in zijn hoofd. Het was de priesteres die hem telepathisch uitleg over de gang van zaken gaf. Narataija legde aan Jos uit hoe de magakrachten werkten met behulp van een paar kleine demonstraties.

Jos vertelde haar op zijn beurt over hemzelf en zijn vriend en over hun gemeenschappelijke hobby. Hij liet haar hun radiokamer zien. Het meisje was zichtbaar verbaasd dat je met radiogeloven toch veel plezier kon beleven. “Op Mendara gebruiken wij dit al eeuwenlang niet meer,” zei ze en vertelde vervolgens aan Jos hoe haar communicator werkte. Jos vond het interessant te horen dat hun methode het mogelijk maakte om zonder tijdverlies met elkaar te kunnen praten. Hij begreep dat wat hij nu had gehoord aan niemand verder kon vertellen. Toen hij terugging naar zijn eigen huis, beloofde hij zijn vriend hierover te zwijgen als het graf.

Tijdens de demonstraties die ze voor Jos had gedaan, had de priesteres gevoeld dat Johan over een bijzondere kracht beschikte. Ze wilde daarom direct een experiment met hem doen. Ze keek hem recht in de ogen en zei: “Concentreer je eens op de tempel, waar we zojuist waren. Ik zal zelf niets doen.” Johan keek haar vragend aan en vroeg haar waarom hij dat moest doen. Ze herhaalde wat ze gezegd had en benadrukte dat hij gewoon moest doen wat ze vroeg. Johan concentreerde zich op de tempel. Opeens verscheen voor zijn neus een doorgang en daar zag hij de hal van de tempel. Op de vloer zag hij nog zijn rugtas en het

apparaat voor de schijfjes liggen. Het hologram was nog steeds actief. Hij voelde zich duizelig worden en toen de doorgang zich sloot, voelde hij zich ernstig vermoeid. Narataija gaf hem hetzelfde kruid dat zijzelf eerder had ingenomen en droeg hem op dat in zijn mond te nemen. “Zoals ik al eerder heb verteld is dit een speciaal kruid om mentale energie op te laden. Wij noemen het mentakruid.” Toen Johan er voorzichtig op kauwde voelde hij een vreemde tinteling waarna hij zijn vermoeidheid als sneeuw voor de zon voelde verdwijnen.

De priesteres keek hem aan en na even nadenken zei ze: “Mijn vermoeden klopt. Jij bent een speciaal soort maga. Jij hebt geen kristallen nodig om doorgangen te openen. Volgens mij moet je, net als ik in staat zijn om materie te manipuleren. Laten we dat eens proberen. Je hebt zelf gevoeld dat het openen van een doorgang je veel energie kost, dus mentakruid is nu ook voor jou erg belangrijk!” Ze pakte een blad en leerde Johan er iets anders van te maken. Zij was niet verbaasd dat hij dit na enige oefening voor elkaar kreeg. Johan was stomverbaasd. Hij had nooit gedacht over zulke gaven te beschikken en bleef er vele vragen over stellen. Narataija beantwoordde zonder aarzeling al zijn vragen. Na een tijdje met verschillende oefeningen bezig te zijn geweest, leidde Johan haar in zijn huis rond. Voordat hij met haar weer terug naar de tempel ging, zette hij de thermostaat weer lager en belde Jos dat hij nog wel wat van zich zou laten horen. Daarna opende hij een doorgang naar de tempel. Daar aangekomen, nam hij direct contact met de politiepost op.

In de dagen die volgden verlieten ze de tempel niet meer, want ze hadden alles wat ze nodig hadden onder handbereik. Het kostte hen enkele dagen om de gehele collectie van de tempelbibliotheek te lezen. Op het moment dat ze de tempel wilden verlaten viel hun oog op een zeer vreemd boek dat ze niet eerder gezien hadden. Het trok zodanig de aandacht dat het erop leek dat het hen dringend iets wilde vertellen. Ze paken het boek en begonnen meteen te lezen. Tot hun grote verbazing werd in het boek alles beschreven wat zij zojuist hadden meegemaakt. Alles werd zeer gedetailleerd beschreven. Johan vond het beangstigend

hoe nauwkeurig het boek over hun ontmoeting vertelde. Het beschreef ook dat hij over speciale krachten zou beschikken. Beiden vonden het zeer merkwaardig en bijzonder iets over henzelf in een zeer oud boek te lezen. Toen ze daarin ook lazen over de planeet waar Narataija vandaan kwam, deed dat de priesteres weer aan haar ouders denken. Johan merkte dit en reageerde onmiddellijk. “Dat ben ik helemaal vergeten! We moeten nog een manier vinden om die communicator aan de gang te krijgen en zo in contact met je ouders te komen. Zij zullen zeer zeker ongerust zijn. Trouwens, waarom kan je niet een directe doorgang naar je ouders openen? Je kon er wel een openen naar mijn huis?”

“Die ring om de Aarde versterkt ook magakrachten, weet je nog? Die heb je nodig om de écht grote afstanden te kunnen overbruggen. De afstanden op de planeet zelf vormen geen probleem.”

Hij dacht diep na en bladerde door het boek. Opeens zag hij er iets over de ring om de planeet in staan en las het. De oplossing bleek zeer eenvoudig te zijn. “Voor zover ik uit dit boek begrijp, moet je met behulp van de communicator zelf de ring kunnen activeren. En dan zou je je ouders moeten kunnen bereiken.” Narataija haalde haar broche van haar borst en gaf hem aan Johan. Hij pakte het apparaatje in zijn hand en bekeek het van alle kanten. “Je moet gewoon op het voorste plaatje tikken. Als het goed is hoor je dan een korte piep,” verklaarde Narataija. Johan tikte erop en het apparaat gaf twee korte piepjes. Daarna hoorde hij een gong geluid. Narataija riep de naam van het ruimteschip: de *Maratowa*. Kort daarop hoorde ze een bekende stem uit het apparaatje komen. Narataija keek zichtbaar opgelucht en riep: “Hoi pap, Narataija hier. Alles is goed.” Aan de andere kant was een al even opgeluchte en licht opgewonden stem te horen. “We waren al een hele tijd naar je op zoek! Waar ben je in hemelsnaam terechtgekomen? We maakten ons ernstige zorgen!” De ogen van Narataija begonnen licht te glinsteren. Johan zag dat en was erg blij dat zij eindelijk contact met haar ouders had. “Ik ben op Gaia terecht gekomen,” vertelde ze aan haar vader, “en ik heb daar een heel aardige en bijzondere jongen ontmoet. Hij heeft mij ook geholpen met het tot stand komen van

deze verbinding.”

Er verscheen een doorgang, direct voor hun neus. Johan zag aan de andere kant enkele mensen staan. Narataija liep door de doorgang en Johan volgde haar. De twee mensen stelden zich beleefd aan hem voor. “Welkom aan boord, Ik ben Kapitein Kowama en dit is mijn vrouw en adviseur, Naijika. Wij zijn de ouders van Narataija.” De vrouw en de man maakten een kleine buiging. Johan deed hen na en stelde zich op zijn beurt beleefd aan hen voor. “Dankjewel, mijn naam is Johan.”

Kowama tikte met zijn rechterhand op zijn communicator en riep de scheepsarts op. Even later verscheen een stevig gebouwde maar vriendelijk ogende man op de brug. “Ja, Kapitein? Wat kan ik voor u doen?”

“Wilt u mijn dochter en deze jongeman medisch onderzoeken?”

“Tot uw orders, Kapitein.” De arts maakte een lichte buiging en begeleidde Johan en Narataija door enkele lange gangen naar de ziekenboeg van het ruimteschip. Daar aangekomen bekeek Johan de ruimte met grote interesse en zag dat er heel moderne apparatuur werd gebruikt. Hij keek verrast naar een klein apparaatje dat de arts in zijn handen hield en voor hem en de priesteres op en neer bewoog. Dit deed hem aan de televisieserie *Star Trek* denken. De man zuchtte opgelucht. “Jullie zijn allebei kerngezond,” zei hij. “Ik zal de jongeman een preventieve inenting geven om te voorkomen dat hij door onze ziektes geveld zal worden.” Johan zag de man een kleine spuit pakken die hij op Johan's arm hield. Hij voelde geen prik maar wel dat de vloeistof onder zijn huid kwam. Dit vond hij vreemd, omdat hij ook geen naald voelde prikken. Nog voor hij hier iets over kon vragen, zei de arts: “Ik heb me nog niet aan je voorgesteld. Ik heet Mantara en ben de hoofdscheepsarts aan boord. U bent Johan, neem ik aan?” Johan maakte een lichte buiging en zei: “Ja, aangenaam. Mag ik vragen hoe u iets kunt inspuiten zonder naald?”

“Aha, geïnteresseerd in medische technologie?” De arts begon zichtbaar te glunderen en vertelde hem hoe de spuit werkte. Narataija porde Johan in de zij en fluisterde dat hij de arts door al dat gevraagd niet van zijn werk moest houden. Mantara hoorde

wat de priesteres zei en corrigeerde haar. “Ik vind het best leuk als iemand interesse toont in de medische wetenschap. Je kent me duidelijk nog niet. Maar ja, je bent ook voor het eerst aan boord.” Hij nam Johan bij de arm en liet hem de verschillende medische apparaten zien. Johan vond het bijzonder interessant en luisterde aandachtig naar wat Mantara hem vertelde. Het viel hem op dat er een groot aantal bedden stond. “Hoeveel mensen werken er op dit schip?” vroeg hij. “Het moet wel erg groot zijn, als ik zo naar het aantal bedden hier in de ziekenboeg kijk.”

“Er werken hier bijna tweehonderd mensen aan boord. Dit schip is geheel ingericht voor wetenschappelijk onderzoek. Zoals je zelf vast wel weet, zit een ongelukje in een klein hoekje en daar moeten wij altijd op zijn voorbereid!” De arts fronste. “Zoals de anomalie die we tegen zijn gekomen. Te vrezen valt dat daar niet zoveel goeds uit zal komen. De verdwijning van Narataija zal daar wel iets mee te maken hebben gehad.” Johan knikte bevestigend, pakte een doosje uit zijn rugzak en liet het aan Mantara zien. “In dit boek hebben we daarover iets gelezen.” De arts pakte het aan, deed het in een afspeelapparaat en bekeek de inhoud. Hij las het tekstfragment waar Johan hem op had gewezen. Hij keek verbijsterd en opgewonden zei hij: “Dan is jullie ontmoeting van te voren reeds vastgelegd. Als ik de tekst mag geloven, betekent het dat we een spannende tijd tegemoet zullen gaan. Ik moet dit ook aan de kapitein vertellen. Of wil jij dat liever zelf doen?” Johan zei dat hij dat liever zelf wilde doen, waarna de arts het schijfje voorzichtig uit de speler pakte, weer in het doosje deed en aan hem teruggaf. Johan bedankte Mantara voor de rondleiding en uitleg en maakte een diepe buiging toen hij de ziekenboeg verliet.

Narataija liep de gang in en Johan volgde haar door de lange gangen terug naar de brug. Daar zagen ze op een groot scherm een langgerekte streep van licht. Hij zag de vader van Narataija zorgelijk naar het beeld kijken. De kapitein had niet in de gaten dat zijn dochter met haar kersverse vriend achter hem stond en toen hij zich omdraaide trok hij zijn wenkbrauwen op. “Oh, jullie zijn nu al klaar?”

“Mijnheer, eh, Kapitein? Ik heb hier informatie die u vast

interessant zal vinden,” zei Johan aarzelend. “Noem me maar gewoon bij naam. Je behoort niet tot de bemanning van het schip, maar bent onze gast.” Johan gaf hem het schijfje. De kapitein schoof het in een apparaat en kort daarop verscheen er midden op de brug een hologram. De man las de tekst aandachtig en knikte steeds met zijn hoofd. “Als ik deze tekst goed begrijp, ben jij voorbestemd om iets groots voor ons te doen en speelt onze dochter daar ook een belangrijke rol in. Dat is heel interessant, vooral omdat Narataija en jij elkaar ontmoet hebben vlak voordat we dit fenomeen waar hebben genomen. Uit de laatste berekeningen van onze boordcomputer blijkt dat het onbekende object, dat ons 'aanviel' een sonde moet zijn geweest.” Johan keek naar het scherm en zag de dikke lichte streep als een ritssluiting uit elkaar gaan. “Die anomalie gaat open!” riep hij.

De kapitein draaide zijn hoofd direct om en keek naar het scherm. Hij gaf de roerganger de opdracht onmiddellijk de locatie te verlaten en een sonde achter te laten. Nadat de sonde was afgevuurd, verscheen er voor de boeg van het schip een opening waar ze met hoge snelheid doorheen vlogen. De communicatie-officier meldde aan de thuisbasis op Mendara dat er een invasie dreigde en dat ze zich op een mogelijke strijd moesten voorbereiden. Korte tijd later vlogen ze met hoge snelheid een binair zonnestelsel binnen. Narataija vertelde dat dit hun thuisplaneet was en even later zag Johan op het scherm een grote blauwe planeet opdoemen waarachter twee manen tevoorschijn kwamen. Het uitzicht deed hem aan de Aarde denken. Hij greep naar zijn broekzak, haalde er de satelliettelefoon uit, keek op het scherm en las de tijd. Geschrokken riep hij: “Verdorie. Ik moet me weer melden! Als ik dat niet doe krijg ik problemen!” Kowama had het gehoord en zei: “Johan, het is op dit moment veel te gevaarlijk om je naar Gaia terug te brengen! Die wezens kunnen dan ons spoor volgen en zien waar jullie planeet is. Jullie wereld is niet in staat om dit gevaar in welke vorm dan ook af te weren. Zo zouden de bewoners van jouw planeet letterlijk aan de goden worden overgeleverd! Tenzij...” De man leek ergens door te worden afgeleid en maakte zijn zin niet af. Johan raakte in paniek en hield zijn handen voor zijn ogen. “Ik kom nu zeker in de

problemen! Ik heb al een waarschuwing. Ze zullen dan naar mij gaan zoeken en als ze me niet vinden zullen ze me voor dood verklaren! Mijn vriend Jos weet wel waar ik ben, maar die zal ook niet geloofd worden. Dan kan ik de Aarde nooit meer bezoeken!”

De kapitein leek nog steeds afwezig en zonder verder op de zaak in te gaan verliet hij geheel onverwacht de brug. Verbijsterd keek Narataija haar vader na. Maar korte tijd later kwam hij weer terug. “Ik heb misschien toch een oplossing,” zei hij. Hij fluis-terde iets in het oor van de navigator en daarna zei hij luid: “Roerganger zet koers uit naar Gaia via de bekende omweg!”

“Tot uw orders, Kapitein.” Johan slaakte een zucht van opluch-ting. “Bedankt mijnheer.”

“Geen dank. Ik kwam daarnet op een idee en ik geef je nu één dag de tijd om alles netjes te regelen. Dat moet genoeg zijn, want daarna keer jij met ons terug naar Mendara!” Vervolgens legde kapitein Kowama hem zijn idee uit.

Tijdens de vlucht naar de Aarde, die wat langer duurde dan Kowama had gehoopt, raakte Johan verward in een interes-sante discussie met Naijika, over de magakristallen. Tijdens een experiment ontdekte hij dat de kristallen niet geheel aan de drager aangepast waren. Bij wijze van proef stelde hij de kristallen van Naijika en Narataija nauwkeuriger af. Narataija merkte op dat dit belangrijke onderdeel van het inwijdingsritueel eeuwen geleden verloren moest zijn gegaan. Johan deed haar voor hoe ze dit zelf bij andere maga's kon doen, waarmee hij haar opnieuw versted deed staan over zijn kennis. Ook Naijika was verbaasd dat hij zoveel over de magakristallen wist.

Johan was ook geïntrigeerd door het feit dat het schip zich schijnbaar sneller dan het licht voortbewoog. De sterren veranderden in sprongen van positie. Kowama legde hem uit dat ze steeds een poort voor het schip openden waarmee ze telkens tientallen lichtjaren verder kwamen. Dus ze hadden niet echt een snelheid die sneller was dan het licht, maar het leek er wel op. En zo naderden ze met reuzensprongen de Aarde.